

การนำนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย
อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

Implementation of the Disability Pension Policy : A Case Study of Wang Noi
Subdistrict Administrative Organization, Wang Noi District, Phra Nakhon Si Ayutthaya
Province.

นิษฐเนตร กิจเจา **

Nitthanet Kitjao

6314832032@rumail.ru.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการนำนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ ศึกษาปัญหาและอุปสรรค รวมถึงแนวทางการปรับปรุง และแก้ไขปัญหาในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ โดยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 12 คน ผลการศึกษาพบว่าการดำเนินงานนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ดำเนินการได้ค่อนข้างดี ซึ่งผลจากการศึกษาพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างองค์การมีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย 1. มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย 2. ทรัพยากร 3. การสื่อสารระหว่างองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ 4. ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ 5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง 6. ทศนคติของผู้ปฏิบัติงาน โดยองค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อยมีปัญหาด้านอัตราค่าจ้างไม่เพียงพอในการปฏิบัติงาน แต่จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า องค์การประสบความสำเร็จในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติในระดับหนึ่ง ซึ่งปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติที่เกิดขึ้นในเรื่องของการเข้าถึงบริการสาธารณะของผู้พิการ การขาดสิทธิในการรับเงินเบี้ยยังชีพคนพิการจากการย้ายภูมิลำเนาโดยไม่แจ้งลงทะเบียนกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งใหม่ ปัญหาความไม่สะดวกในการใช้บริการธนาคารในการรับเงินเบี้ยยังชีพคนพิการ ก็ควรได้รับการปรับปรุงและหาแนวทางแก้ไข เพื่อจะทำให้การนำนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

คำสำคัญ : การนำนโยบายไปปฏิบัติ ; เบี้ยยังชีพคนพิการ ; คนพิการ

Keywords : policy implementation ; disability pension; handicapped person

*บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระเรื่อง การนำนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

**นักศึกษาลัทธิรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทนำ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้กำหนดบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการจัดสวัสดิการสังคม มาตรา 71 รัฐพึงเสริมสร้างความเข้มแข็งของครอบครัวอันเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของสังคม จัดให้ประชาชนมีที่อยู่อาศัยอย่างเหมาะสม ส่งเสริมและพัฒนาการสร้างเสริมสุขภาพเพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพที่แข็งแรงและมีจิตใจเข้มแข็ง ตลอดจนส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาให้ไปสู่ความเป็นเลิศ และเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน รัฐพึงส่งเสริมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นพลเมืองที่ดี มีคุณภาพและความสามารถสูงขึ้น รัฐพึงให้ความช่วยเหลือเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ยากไร้ และผู้ด้อยโอกาสให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ และคุ้มครองป้องกันมิให้บุคคลดังกล่าวถูกใช้ความรุนแรงหรือปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม รวมตลอดทั้งให้การบำบัด พิ้นฟูและเยียวยาผู้ถูกกระทำการดังกล่าว ในการจัดสรรงบประมาณ รัฐพึงคำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการที่แตกต่างกันของเพศ วัย และสภาพของบุคคล ทั้งนี้ เพื่อความเป็นธรรมและประกอบกับ พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้ให้ความหมายว่า “คนพิการ” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรมสติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ ตามประเภทและหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประกาศกำหนดประเทศไทยจึงมีการจัดสวัสดิการสังคมของประเทศไทย เป็นการดำเนินงานด้านการช่วยเหลือทางสังคม และสังคมสงเคราะห์ ภายใต้ความรับผิดชอบของหน่วยงานรัฐ และกลุ่มเป้าหมายที่มุ่งให้ความช่วยเหลือ คือ กลุ่มยากจนและด้อยโอกาสในสังคม ซึ่งเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องดำเนินการตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ในการจัดสวัสดิการและการสงเคราะห์ที่เหมาะสมกับประชาชนกลุ่มต่างๆ

คนพิการถือเป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญกลุ่มหนึ่งของประเทศ แต่เดิมคนพิการได้รับการพัฒนาน้อย เนื่องจากเป็นชนกลุ่มน้อย สังคมส่วนใหญ่จึงมองข้ามไม่ให้ความสำคัญ คนพิการจึงถูกละเลย ทอดทิ้ง ไม่ได้รับการช่วยเหลือ จนเกิดปัญหาใหญ่ทางสังคมของไทย หากเปรียบเทียบความพิการของคนไทยในแต่ละช่วงอายุจะพบว่า ลักษณะความพิการของคนในวัยเด็กและวัยรุ่นส่วนใหญ่ คือ พิการทางสติปัญญา ขณะที่กลุ่มวัยทำงานและผู้สูงอายุ ส่วนใหญ่จะมีอาการพิการทางการเคลื่อนไหว ซึ่งสาเหตุจากความพิการส่วนใหญ่มาจากโรคภัยและชราภาพ จึงจำเป็นต้องได้รับสวัสดิการสังคมจากภาครัฐเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตได้อย่างปกติ หน่วยงานภาครัฐจึงอาศัยกลไกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ถือว่าเป็นองค์กรที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนและมีบทบาทสำคัญในการดูแล คุ้มครองประชาชนและสร้างสวัสดิการทางสังคม นำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตขั้นพื้นฐานของประชาชนในท้องถิ่นนั้น ในการดำเนินโครงการพัฒนา แผนงาน กิจกรรมต่างๆ รวมถึงนโยบายของภาครัฐและเอกชน เน้นกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในทุกภาคส่วน และมีกลยุทธ์ในการดำเนินงาน โดยอาศัยการกระจายอำนาจลงสู่ท้องถิ่น โดยอาศัยกฎหมายหลายฉบับเป็นเครื่องมือในการดูแลประชาชน พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2562 มาตราที่ 67 ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย องค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ต้องทำในเขตองค์การ

บริหารส่วนตำบล (6) ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยความพิการให้คนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2553 และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2562 กำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิรับเบี้ยความพิการ ผู้พิการที่มีคุณสมบัติครบตาม ระเบียบ ฯ จะได้รับการจ่ายเบี้ยความพิการในอัตราเดือนละ 800 บาท และคนพิการที่อายุไม่เกิน 18 ปี จะได้ใน อัตราเดือนละ 1,000 บาท

ปัญหาในอนาคตจากนี้ไปจะมีอัตราการเกิดที่ลดต่ำลงอย่างมาก คนมีอายุยืนยาวขึ้น ส่งผลให้สังคมไทย เข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ผลที่ตามมาของคนสูงวัยขึ้นก็คือ โอกาสเสี่ยงต่อความพิการที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ปัญหาผู้สูงวัย ที่พิการ เป็นเรื่องที่สังคมจะต้องพึงใส่ใจมากขึ้น เนื่องจากเป็นแนวโน้มที่จะเป็นปัญหาสำคัญของสังคม

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา และนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเสนอต่อผู้บริหาร เพื่อเป็นแนวทางในการ กำหนดนโยบายในการพิจารณาปรับปรุง แก้ไขปัญหา และวางแผนการดำเนินงานเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ เพื่อให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพมากขึ้น และตอบสนองความต้องการของคนพิการในพื้นที่ตำบลวังน้อย ได้อย่างแท้จริง บรรลุตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล ต่อไป โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการดำเนินงานเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ ภายใต้กระบวนการของ องค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
3. เพื่อศึกษาแนวทางแก้ไข ปรับปรุง การดำเนินงานเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ ขององค์การบริหารส่วน ตำบลวังน้อย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเอกสาร เป็นการรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ทางวิชาการ วารสาร สิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ ดุษฎีนิพนธ์ รายงานการประชุม คู่มือการปฏิบัติงาน ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง เอกสารทางวิชาการ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานเบี้ยยังชีพคนพิการ ไปปฏิบัติ ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ด้วยการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยทำ การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย และคนพิการที่ได้รับเงิน เบี้ยยังชีพคนพิการกับองค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย

ประชากรและผู้ให้ข้อมูลหลัก

1. ประชากร (Population) ได้แก่ ข้าราชการ พนักงานจ้าง และบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบล วังน้อย ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ
2. ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ในการวิจัยครั้งนี้ เลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 12 คน โดยแบ่ง ออกเป็น 3 กลุ่ม ตามคุณสมบัติและหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. เป็นผู้บริหารในองค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ซึ่งมีคุณสมบัติเป็นผู้กำหนดนโยบาย สนับสนุนนโยบายต่างๆที่รัฐบาลมอบหมายภารกิจมา และเกี่ยวข้องในการนำนโยบายไปยังชีพคนพิการ ไปปฏิบัติ จำนวน 2 คน ได้แก่ นายกองคการการบริหารส่วนตำบลวังน้อย และรองนายกองคการการบริหารส่วนตำบลวังน้อย จำนวน 2 คน

2. เป็นข้าราชการ พนักงาน ซึ่งปฏิบัติหน้าที่และมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบาย ไปยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ จำนวน 3 คน

3. เป็นคนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการที่มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพคนพิการจากองค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย จำนวน 7 คน และเป็นผู้ได้รับเบี้ยยังชีพคนพิการจากองค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย มาไม่ต่ำกว่า 1 ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์โดยการ สัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ลักษณะของการสัมภาษณ์เป็นการสัมภาษณ์ที่มีคำถามและข้อกำหนดที่แน่นอนตายตัว จะสัมภาษณ์ผู้ใดก็ใช้คำถามเดียวกัน (วิโรจน์ ก่อสกุล, 2564, หน้า 51) ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด และการสัมภาษณ์ จะทำการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล ก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้กำหนดวันนัดหมายการสัมภาษณ์ โดยได้ แจ้งให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ทราบก่อนล่วงหน้าในการสัมภาษณ์จะใช้การจดบันทึกและบันทึกเสียง โดยก่อนสัมภาษณ์จะ ขออนุญาตผู้ถูกสัมภาษณ์ในการจดบันทึกการสนทนาก่อนทุกครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาการนำนโยบายไปยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาของคการการบริหารส่วนตำบลวังน้อย ใช้แบบสัมภาษณ์ โดยมีประเด็นคำถาม ดังนี้

1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำนโยบายไปยังชีพคนพิการไปปฏิบัติในประเด็น ดังนี้
 - มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย
 - ทรัพยากร
 - การสื่อสารระหว่างองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
 - ลักษณะขององค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
 - เจือินไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง
 - ทศนคติของผู้ปฏิบัติงาน

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคและข้อจำกัดที่เกิดขึ้นต่อการนำนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ

3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหา อุปสรรคและข้อจำกัดที่เกิดขึ้นจากการนำนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยแยกเป็น 3 ข้อ เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. การนำนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย

1.1 ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ผู้บริหาร ข้าราชการ และพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย มีความรู้และความเข้าใจในวัตถุประสงค์ ของนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการที่ชัดเจน เป้าหมายของนโยบายก็เพื่อสนองต่อนโยบายของรัฐบาล เป็นภารกิจที่ได้รับการถ่ายโอนมาตาม พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ ฯ พ.ศ. 2542 เพื่อสนองต่อประชาชนคนพิการ เพื่อให้คนพิการได้รับเงินเบี้ยยังชีพคนพิการได้ครอบคลุม ตรงตามกำหนด ครบถ้วน เข้าถึงสิทธิมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น แบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายของครอบครัว ทำให้คนพิการรู้สึกไม่ด้อยค่า การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย เป็นแบบการโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของผู้มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพ หรือผู้ได้รับมอบอำนาจจากผู้มีสิทธิไม่มีการจ่ายเงินสด เพราะการโอนเงินเข้าบัญชีปลอดภัย ครบถ้วน และตรงเวลา ไม่เสี่ยงต่อการทุจริต คนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย จึงได้รับเงินเบี้ยยังชีพคนพิการครบถ้วน

1.2 ด้านทรัพยากรของนโยบาย องค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ได้รับงบประมาณจัดสรรสำหรับเบี้ยยังชีพคนพิการ ที่มีภูมิลำเนาในพื้นที่ตำบลวังน้อยครบถ้วน รัฐบาลอุดหนุนงบประมาณสำหรับจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพคนพิการ โดยโอนเงินผ่านทางระบบ e – LASS เชื่อมโยงเข้าระบบ GFMS เข้าบัญชีเงินฝากคลังขององค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย เพื่อให้กรมบัญชีกลางเบิกจ่ายงบประมาณเบี้ยยังชีพคนพิการแทนองค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย วัสดุอุปกรณ์ในการปฏิบัติงาน ทันสมัยอยู่ในสภาพดี มีสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานให้กับคนพิการ ที่จอดรถสำหรับคนพิการ มีห้องน้ำสำหรับคนพิการ มีราวจับ มีทางลาดสำหรับรถเข็น แต่อุปกรณ์อื่นๆ ที่รองรับการให้บริการคนพิการยังไม่พร้อม อย่างเช่น พื้นที่ในการให้บริการสำหรับคนพิการยังไม่เพียงพอเนื่องจากอาคารสำนักงานเล็กและแคบไม่เหมาะสมที่จะอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการ และไม่มีอุปกรณ์ที่จำเป็น อย่างเช่น รถเข็น วีลแชร์ ไม่ทำสามขา ทรัพยากรบุคคลผู้ปฏิบัติงานด้านเบี้ยยังชีพคนพิการมี แต่ไม่เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ขาดแคลนข้าราชการมีตำแหน่งว่างหลายอัตราที่ไม่มีข้าราชการมาบรรจุ ทำให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานด้านเบี้ยยังชีพ มีภารกิจต้องปฏิบัติงานในด้านอื่น ทำให้อาจจะมีความเหนื่อย หรือไม่สามารถปฏิบัติงานด้านเบี้ยยังชีพคนพิการได้อย่างเต็มความสามารถ

1.3 ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย มีการสื่อสาร สื่อข้อความ ข่าวสารระหว่างภายในองค์กร และภายนอกองค์กรที่ครอบคลุมทุกช่องทาง เนื่องจากเป็นภารกิจและหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ที่ต้องมีช่องทางการประชาสัมพันธ์ ร้องเรียน

ร้องทุกข์ และแจ้งข้อมูลข่าวสารให้กับประชาชนทราบ และเพื่อนำผลการปฏิบัติราชการไปยื่นขอรับการตรวจประเมินโบนัสประจำปี

1.4 ด้านลักษณะขององค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติ องค์กรการบริหารส่วนตำบลวังน้อย เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง มีฐานะเป็นนิติบุคคล จัดตั้งขึ้นตาม พ.ร.บ.สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล นายกององค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งเป็นผู้บริหารสูงสุดในฝ่ายการเมืองซึ่งมาจากการเลือกตั้งของประชาชนในพื้นที่ และมีปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย เป็นหัวหน้าควบคุมสูงสุดในฝ่ายข้าราชการประจำ มีสมรรถนะและความสามารถในการดำเนินการนโยบายเบี่ยงชีพคนพิการ มีการกำกับ ดูแล ติดตามงาน เป็นองค์กรที่มีความยืดหยุ่น เน้นการบริการประชาชนเป็นสำคัญ หน่วยงานมีสายการบังคับบัญชาการปฏิบัติงาน ชัดเจน ง่ายต่อการตัดสินใจการนำนโยบายเบี่ยงชีพคนพิการไปปฏิบัติงาน

1.5 ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง เนื่องจากนายกององค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ซึ่งเป็นผู้บริหารสูงสุดของหน่วยงาน เป็นฝ่ายการเมืองที่ประชาชนเลือกตั้งเข้ามาให้ความสำคัญและส่งเสริมนโยบายที่สนับสนุนคนพิการ ทำให้การนำนโยบายเบี่ยงชีพคนพิการไปปฏิบัตินั้นเกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดี บรรลุตามวัตถุประสงค์ของนโยบาย เกิดผลที่ดีสู่สังคมจากการสนับสนุนของผู้บริหาร

1.6 ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน มีผลต่อการนำนโยบายเบี่ยงชีพไปปฏิบัติ เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในการนำนโยบายเบี่ยงชีพคนพิการไปปฏิบัติ ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย มีความรู้ความเข้าใจ มีความสามารถตามตำแหน่งหน้าที่ ยอมรับและทราบบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายเบี่ยงชีพคนพิการ มีจิตใจบริการเต็มใจอำนวยความสะดวกและบริการประชาชนอย่างเต็มความสามารถและได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากหน่วยงานในการเข้ารับการอบรมและพัฒนาความสามารถอยู่เสมอ

2. ปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายเบี่ยงชีพคนพิการไปปฏิบัติ

2.1 การเดินทางมาลงทะเบียนขอรับเงินเบี่ยงชีพคนพิการจากองค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย และการไปติดต่อธนาคารเรื่องเงินเบี่ยงชีพคนพิการ เกิดปัญหาเพราะคนพิการเข้าไม่ถึงบริการสาธารณะ ความไม่สะดวกในการเดินทางไปติดต่อหน่วยงาน ด้วยข้อจำกัดความผิดปกติของร่างกาย หรือจิตใจของคนพิการ ซึ่งไม่ปกติเหมือนคนทั่วไปจึงไม่สามารถทำกิจกรรมบางอย่างได้เหมือนคนปกติทั่วไป จึงเกิดเป็นปัญหา อีกทั้งยังไม่มียุทโธปกรณ์ ญาติพี่น้องและผู้ดูแลพาไปติดต่อหน่วยงาน

2.2 การที่ผู้สูงอายุไม่ทราบว่ากรย้ายภูมิลำเนาต้องไปลงทะเบียนกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งใหม่ หรืออาจจะแก่ชราภาพซึ่งอาจจะไม่เข้าใจในระบบการทำงาน เมื่อย้ายภูมิลำเนาแล้วต้องไปแจ้งลงทะเบียนกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งใหม่ภายในระยะเวลาที่กำหนด ทำให้เกิดปัญหาการขาดสิทธิในการรับเงินเบี่ยงชีพคนพิการ เมื่อมีการย้ายทะเบียนบ้านแล้ว ผลการตรวจสอบในระบบของกรมบัญชีกลาง ข้อมูลคนพิการจะไม่ตรงกับกรมการปกครอง ทำให้ขาดสิทธิในการรับเงินเบี่ยงชีพ

2.3 การใช้บริการธนาคารในการรับเงินเบี่ยงชีพคนพิการ คนพิการเกิดปัญหาความไม่สะดวก ไม่เข้าใจในระบบการปฏิบัติงานของธนาคาร การมีขั้นตอนที่เยอะและยุ่งยาก ในการดำเนินงานเบี่ยงชีพคนพิการของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร

2.4 ปัญหาด้านการขาดอัตรากำลัง องค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อยขาดอัตรากำลังในการดำเนินงาน เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานไม่เพียงพอต่องานบริการประชาชน ส่งผลให้การนำนโยบายเบี่ยงชีพคนพิการไปปฏิบัติได้ไม่เต็มที่ บกพร่อง

3. แนวทางแก้ไขปัญหา และปรับปรุง การนำนโยบายเบี่ยงชีพคนพิการไปปฏิบัติ ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

3.1 ปัญหาด้านการเข้าไม่ถึงบริการสาธารณะของคนพิการ ความไม่สะดวกในการเดินทางไปติดต่อหน่วยงาน แนวทางการแก้ไขคือควรจัดเจ้าหน้าที่ลงพื้นที่เข้าไปให้บริการคนพิการที่บ้านในรายที่ไม่สามารถเดินทางออกมาติดต่อหน่วยงานได้ อำนวยความสะดวกบริการ รถ รับ – ส่ง คนพิการเพื่อมาติดต่อหน่วยงาน

3.2 ปัญหาคนพิการขาดสิทธิจากการย้ายภูมิลำเนา อาจจะไม่เข้าใจในขั้นตอนและระบบการทำงาน หรืออาจจะไม่ทราบ ไม่ได้ได้รับการประชาสัมพันธ์ แนวทางการแก้ไขควรสร้างรับความรู้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการย้ายภูมิลำเนาของผู้สูงอายุและคนพิการเพิ่มช่องทางการประชาสัมพันธ์ถึงหน่วยงานที่ในภาครัฐที่ปฏิบัติงานด้านทะเบียนราษฎร หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประสานงานไปยังอำเภอ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของอำเภอช่วยประชาสัมพันธ์ถึงการย้ายภูมิลำเนาของคนพิการ เมื่อย้ายแล้วให้ไปแจ้งลงทะเบียนกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่ง

3.3 ปัญหาความไม่สะดวกในคนพิการบางกลุ่ม ในการรับเงินเบี่ยงชีพคนพิการผ่านบัญชีธนาคารด้วยระบบการโอนเงินของกรมบัญชีกลาง องค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ควรลงพื้นที่เพื่อไปสำรวจความต้องการของประชาชนคนพิการ ในรายไม่สะดวกใช้บริการธนาคาร ที่มีความต้องการรับเงินเบี่ยงชีพเป็นเงินสด และปรึกษากับผู้จัดการธนาคาร ชกส. เพื่อให้ธนาคารยกเลิกการให้องค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ทำหนังสือรับรองในการเปิดบัญชีหรือธุรกรรมอื่นๆ เพราะปัจจุบันนี้ธนาคารอื่นๆ ไม่จำเป็นต้องให้องค์การบริหารส่วนตำบลทำเรื่อง เจ้าของบัญชีมีสิทธิในการทำบัตร ATM เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการ

3.4 ปัญหาด้านอัตรากำลัง การขาดแคลนทรัพยากรบุคคล แนวทางการแก้ไขควรเปลี่ยนวิธีการบริหารงานบุคคลใหม่ อย่างเช่น ในบางตำแหน่งที่เรียกบรรจุแล้วรอกรมจัดสรรให้ หากเปิดดูแล้วไม่มีผู้สอบผ่าน ขึ้นบัญชีไว้ ควรยกเลิกแล้วขอเปลี่ยนเป็นการรับโอนย้าย เพิ่มช่องทางการประชาสัมพันธ์การรับโอนย้าย สร้างองค์กรให้พนักงานมีแรงจูงในการทำงาน จะไม่ได้ไม่มีการเคลื่อนย้ายข้าราชการบ่อย หรือกำหนดกฎเกณฑ์ ข้อตกลงกับข้าราชการว่าหากโอนย้ายต้องหาคนมาเปลี่ยน จะทำให้ไม่เกิดปัญหาการขาดแคลนข้าราชการ ควรส่งเสริมการฝึกและอบรมพนักงานให้สามารถปฏิบัติงานแทนข้าราชการได้

กระบวนการการนำนโยบายเบี่ยงชีพคนพิการไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ข้อค้นพบของงานวิจัยนี้ สอดคล้องกับกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้นำตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติตัวแบบสหองค์การ (Intergovernmental Police Implementation Model) ของ Carl E.van Horn และ Donald S.Van Meter (1975 อ้างถึงใน ผศ.ดร.วีณา พึ่งวิวัฒน์นิกุล, 2564, หน้า 85) มาเป็นกรอบแนวคิดและแนวทางในการศึกษาการนำนโยบายเบี่ยงชีพคนพิการไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ที่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างองค์การที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติประกอบด้วย 1. มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย 2. ทรัพยากรนโยบาย 3. การสื่อข้อความ การสื่อสาร

ระหว่างองค์กร 4. ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ 5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง 6. ทศศคติของผู้ปฏิบัติงาน และยิ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ศิริพร เขียวไสว (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาองค์กรบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลจากการนำโครงการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติ ประสบความสำเร็จ ในระดับปานกลาง 2. ปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย, ทรัพยากร, การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมนำนโยบายไปปฏิบัติ, ลักษณะขององค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง, ทศศคติของผู้ปฏิบัติงาน มีผลต่อการนำโครงการการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพ) ไปปฏิบัติและสามารถอธิบายความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3. สถานภาพบุคคลที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้เกิดความแตกต่าง ในเรื่องมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย, ทรัพยากร, การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมนำนโยบายไปปฏิบัติ, ลักษณะขององค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติ, เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง, ทศศคติของผู้ปฏิบัติงาน

ปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติขององค์กรบริหารส่วนตำบลวังน้อย รวมถึงแนวทางการแก้ไข้ปัญหา ปรับปรุง การนำนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ ข้อค้นพบจากงานวิจัยพบว่าปัญหาหลักๆ ในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพไปปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพนั้น คือคนพิการมีข้อจำกัดทางด้านร่างกาย ซึ่งคนพิการไม่ปกติเหมือนคนทั่วไป ที่จะเดินทางไปไหนได้สะดวกเหมือนคนปกติ อีกทั้งในบางรายไม่มีลูกหลานและญาติพี่น้องมาดูแลทั้งซราภาพ ไม่ค่อยรู้หนังสือ ทำให้การเข้าไปติดต่อที่หน่วยงานและการรับเงินเบี้ยยังชีพคนพิการผ่านการโอนเงินเข้าบัญชีธนาคาร นั้นเกิดความไม่สะดวกเกิดเป็นปัญหาซึ่งองค์กรบริหารส่วนตำบลวังน้อย ควรอำนวยความสะดวกในเรื่องนี้ โดยการจัดจุดบริการลงพื้นที่เพื่อไปอำนวยความสะดวกให้คนพิการที่บ้าน และสำรวจความต้องการของประชาชนคนพิการที่ไม่มีญาติและผู้ดูแล หากรายใดต้องการรับเงินเบี้ยยังชีพคนพิการเป็นเงินสด ก็ควรมีนโยบายจัดบริการเข้าไปจ่ายเบี้ยยังชีพคนพิการเป็นเงินสดที่บ้าน หรือปรับปรุงกระบวนการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการขั้นใหม่ อย่างเช่น ให้ผู้นำชุมชนเป็นผู้ไปจ่ายเงิน แล้วทำรายงานเป็นเอกสารมีชื่อรับเงิน เพื่อป้องกันกรณีที่เงินเบี้ยยังชีพคนพิการไม่ถึงมือคนพิการ

ในส่วนของปัญหาการขาดสิทธิในการรับเงินเบี้ยยังชีพคนพิการ จากการย้ายภูมิลำเนาโดยไม่ไปแจ้งลงทะเบียนกับองค์กรปกครองท้องถิ่นแห่งใหม่ภายในระยะเวลาที่กำหนดนั้น องค์กรบริหารส่วนตำบลวังน้อย ควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์ และสร้างการรับรู้โดยผ่าน ผู้นำชุมชน อาสาสมัครสาธารณสุข อาสาสมัครบริบาลท้องถิ่น ประชาสัมพันธ์กับคนพิการ ว่าหากใครย้ายภูมิลำเนาให้ไปติดต่อลงทะเบียนรับเงินเบี้ยยังชีพกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งใหม่ รวมถึงประชาสัมพันธ์ถึงหน่วยงานภาครัฐอื่นสร้างการรับรู้ ถึงการขาดสิทธิจากการย้ายภูมิลำเนา ให้หน่วยงานที่ดำเนินการเรื่องทะเบียนราษฎร อำเภอ ช่วยประชาสัมพันธ์ อีกทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่ง ควรกำชับและประชาสัมพันธ์ให้ผู้นำชุมชนตรวจตราและสอดส่อง หากมีคนพิการย้ายภูมิลำเนาใหม่ ให้ไปประสานและให้ข้อมูลเรื่องการลงทะเบียนรับเงินเบี้ยยังชีพ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อนล ศรีสารัญ (2559) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเข้าถึงสิทธิของคนพิการในเขตเทศบาลนครอ้อมน้อย ผลการวิจัยพบว่า คนพิการที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ระหว่าง 21-30 ปี มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและไม่ได้ประกอบอาชีพ มีความพิการทางการเคลื่อนไหวร่างกาย พบความพิการตั้งแต่ช่วงวัยรุ่น (อายุ 10-25ปี) ระยะเวลาพิการอยู่ระหว่าง 1-2 ปีและสาเหตุความพิการเกิดจากอุบัติเหตุ เป็นส่วนใหญ่ การศึกษาด้านการรับรู้การ

เข้าถึงและความต้องการเกี่ยวกับสิทธิของคนพิการตาม มาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ด้านการรับรู้พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการรับรู้ด้านสิทธิในการยอมรับกิจกรรมทางสังคม ว่าสถานที่ราชการหรือเอกชนต้องมีที่จอดรถสำหรับคนพิการตั้งแต่ 101 คันขึ้นไปอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือสิทธิด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ ว่าสถานประกอบการต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกให้คนพิการตามความพิการ และสิทธิด้านอื่นๆ ว่าคนพิการสามารถขออาสาสมัครเพื่อแปลเอกสารภาษาต่างประเทศได้ที่สำนักงานพัฒนาสังคมจังหวัดน้อยที่สุด

ด้านการเข้าถึง พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการเข้าถึงสิทธิที่เกี่ยวกับการยอมรับในกิจกรรมทางสังคม ว่าคนพิการที่จดทะเบียนความพิการสามารถลงคะแนนเลือกตั้งได้อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ สิทธิด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์ว่าคนพิการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพตามโรงพยาบาลใกล้บ้านได้และความรู้ด้านสาระสำคัญของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ตามมาตรา 20 ว่าการขอขึ้นทะเบียนคนพิการสามารถติดต่อที่พัฒนาสังคมจังหวัดหรือเทศบาลใกล้บ้านได้น้อยที่สุด ด้านระดับความต้องการเข้าถึงสิทธิพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความต้องการด้านสิทธิการจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการระดับมาก รองลงมาคือความรู้ด้านสาระสำคัญของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ตามมาตรา 20 ว่าการใช้สิทธิต่างๆ ของคนพิการต้องดำเนินการจดทะเบียนพิการก่อนเพื่อที่จะใช้สิทธิได้และสิทธิด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์ว่า คนพิการสามารถขอใช้บริการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยเพื่ออำนวยความสะดวกให้คนพิการในวงเงินไม่เกิน 20,000 บาท น้อยที่สุด

ข้อเสนอแนะของงานวิจัยพบว่า ภาครัฐควรส่งเสริมความรู้ความเข้าใจในด้านสิทธิต่างๆ แก่คนพิการอย่างทั่วถึงรวมทั้งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นควรร่วมมือกับองค์กรภาคีเครือข่ายภาคเอกชนเพื่อร่วมกำหนดแผนในการป้องกันและลดอุบัติเหตุต่างๆ ทั้งในโรงงานและตามท้องถนน และเพิ่มช่องทางในการประชาสัมพันธ์เรื่องการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรจัดหน่วยบริการเคลื่อนที่ในการออกนอกสถานที่เพื่อจัดทำบัตรให้กับคนพิการ และสร้างอาสาสมัครสาธารณสุขที่สามารถ ช่วยเหลือคนพิการและจัดทำข้อมูลประวัติหรือทะเบียนคนพิการในชุมชนเพื่อเป็นการดูแลคนพิการอย่างยั่งยืน

ปัญหาด้านการขาดอัตรากำลังและเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานไม่เพียงพอ องค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ขาดทรัพยากรบุคคล ที่จะป็นแรงขับเคลื่อนนโยบายของรัฐบาล หน่วยงานมีผู้ปฏิบัติหน้าที่ด้านเบี้ยยังชีพคนพิการ แต่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติหน้าที่เบี้ยยังชีพคนพิการ ต้องไปรับภารกิจในด้านอื่น เหตุที่ขาดแคลนทรัพยากรบุคคล ก็เป็นเพราะมีส่วนใหญ่บุคลากร ข้าราชการจะเป็นข้าราชการที่อยู่ต่างจังหวัดมาบรรจุใหม่ เมื่อครบหลักเกณฑ์ 2 ปี ก็จะย้ายกลับภูมิลำเนาของตนเอง ทำให้มีตำแหน่งว่างในหลายอัตรา รวมถึงข้าราชการในพื้นที่ก็มีการโอนย้ายเข้าออก องค์การควรจัดการระบบบริหารทรัพยากรบุคคลใหม่ หรือเปิดรับพนักงานจ้างในตำแหน่งผู้ช่วยข้าราชการ ที่เป็นตำแหน่งจ้างตามภารกิจ ซึ่งตำแหน่งงานจ้างตามภารกิจ มีการปรับเงินเดือนขึ้นและได้รับโบนัสสิ้นปี อาจจะทำให้พนักงานจ้างมีแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ควรส่งเสริมและสร้างให้พนักงานจ้างมีความรู้ความสามารถปฏิบัติงานแทนข้าราชการได้ แต่เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย จ้างพนักงานเป็นแบบจ้างเหมาบริการ ซึ่งการจ้างเหมาบริการ ไม่มีการขึ้นเงินเดือนประจำปี ไม่ได้รับโบนัส จึงทำให้พนักงานจ้างเหมาบริการ อาจจะไม่กระตือรือร้น ไม่เกิดแรงจูงใจในการทำงานหรือช่วยปฏิบัติงานได้อย่างเต็มความสามารถ

ควรเพิ่มแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน เพื่อให้ข้าราชการย้ายออกบ่อย หรือเปลี่ยนวิธีการบรรจุข้าราชการ จากบรรจุจากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น เป็นการรับโอนย้าย หรือในบางตำแหน่งที่เปิดเป็นการรับโอนย้าย แล้วไม่ได้บุคลากร ก็ควรเปลี่ยนเป็นการ เรียกบรรจุจากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ให้กรมจัดสรรให้ เพราะ การที่มีพนักงานผู้ปฏิบัติงานไม่เพียงพอมีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อัมภวรุช พรชัย (2549) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การนำนโยบายไปปฏิบัติ : ศึกษาเฉพาะกรณีโครงการธนาคาร ประชาชนของธนาคารออมสินสำนักงานใหญ่ ซึ่งผลวิจัยพบว่า ทรัพยากรนโยบาย มีผลกระทบต่อการนำนโยบาย ไปปฏิบัติ อยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง เนื่องจากบุคลากรมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงานและบุคลากร บางส่วนยังไม่เข้าใจในนโยบายอย่างชัดเจนเป็นผลมาจากบุคลากรไม่ได้รับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาเพิ่มพูนทักษะ และการเรียนรู้เกี่ยวกับนโยบายที่จะปฏิบัติอย่างเพียงพอในส่วนของการเงินของธนาคารยังไม่ เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติงาน ทำให้วัสดุและอุปกรณ์ต่างๆ ที่มีอยู่ไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงานตามนโยบายและยังมีข้อเสนอแนะในการวิจัยว่า ควรมีการปรับปรุงในด้านการจัดสรรบุคลากรให้มีจำนวนเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และให้บุคลากรได้เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาเพิ่มพูนทักษะและการเรียนรู้เกี่ยวกับนโยบายที่จะปฏิบัติอย่าง เพียงพอเพื่อจะได้เข้าใจนโยบายอย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่น่าจะเป็นประโยชน์ ดังนี้

1. องค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ควรสร้างแรงจูงใจในการทำงานให้กับพนักงาน สร้างขวัญ และกำลังใจให้กับพนักงาน จัดสวัสดิการ ค่าตอบแทน ผลประโยชน์ ตอบแทนอื่นๆ ให้กับพนักงานอย่างเหมาะสม เพื่อให้พนักงานอยู่ร่วมปฏิบัติงานอย่างยาวนาน ไม่ขาดอัตรากำลังคนในการพัฒนาท้องถิ่นและบริการประชาชน ได้อย่างเต็ม
2. องค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ควรมีหน่วยบริการเคลื่อนที่ ในการออกตามชุมชนเพื่อ สรรวจความต้องการของคนพิการในกรณีที่คนพิการมีความพิการที่ไม่สามารถเดินทางไปสำนักงานได้และควรจัด สวัสดิการที่เกี่ยวกับคนพิการเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับคนพิการที่ติดเตียงหรือคนพิการที่ไม่สามารถไปรับเงิน ด้วยตัวเอง
3. องค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ควรร่วมมือกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องจากทุกภาคส่วน สร้างการรับรู้เรื่องสิทธิของคนพิการที่พึงจะได้รับ เพื่อให้คนพิการทราบถึงสิทธิของตนเองในด้านอื่นๆ ไม่เพียงแต่ เงินเบี้ยยังชีพคนพิการ เพื่อให้คนพิการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น มั่นคงและปลอดภัย สามารถ ดำรงชีวิตอยู่ได้แม้ร่างกาย หรือจิตใจจะมีความบกพร่อง

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาระดับเฉพาะผู้ให้ข้อมูลหลักในองค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย ที่ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับการนำนโยบายเบี้ยยังชีพคนพิการไปปฏิบัติ และคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพคนพิการกับ องค์การบริหารส่วนตำบลวังน้อย จึงขอแนะนำให้เลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักไปที่หน่วยงานภาครัฐอื่นที่มีส่วน

เกี่ยวข้องกับกรรณนโยบายเบี่ยงชีพคณพิการไปปฏิบัติ อย่างเช่น โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล อำเภอ สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประจำจังหวัดเพื่อจะได้ข้อมูลในมุมมองที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดประโยชน์กับคณพิการให้มากที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- วีณา พึ่งวิวัฒน์นุกุล. (2564). เอกสารประกอบการบรรยายกระบวนการกำหนดและการวิเคราะห์นโยบาย
สาธารณะ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, โครงการรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต.
- วิโรจน์ ก่อสะกุล. (2564). เอกสารประกอบการบรรยายกระบวนการวิเคราะห์แบบวิธีวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์.
กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, โครงการรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต.
- ศิริพร เขียวไสว. (2550). การนำนโยบายเบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบล
วังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี. ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต: กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ค้นเมื่อวันที่ 3 มกราคม 2565, จาก
http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Pub_Pol/Siriporn_K.pdf
- อนล ศรีสำราญ. (2559). การเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ในเขตเทศบาลนครอ้อมน้อย. สารนิพนธ์สังคมสงเคราะห์
ศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ค้นเมื่อวันที่ 12 มิถุนายน 2565, จาก
https://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2016/TU_2016_5705034055_5670_9214.pdf
- อัษฎาวุธ พรชัย. (2549). การนำนโยบายไปปฏิบัติ : ศึกษาเฉพาะกรณีโครงการธนาคารประชาชนของธนาคาร
ออมสินสำนักงานใหญ่. สารนิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ค้นเมื่อ 5 กรกฎาคม 2565, จาก
http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Pub_Pol/Assadawuth_P.pdf

